

kui sarnane ta peab tõdeste oslema." —
Wimaks, kui rahva iggatseminne ikka su-
remaks kašvis, kogusid nemmadi hulga-
festest kunninglikko foia wárrawatte ette
kokko, ja pallusid árdaõte kíssendadeš:
„Oh helde issand-kunningas, anna omma
lahket pälset meile náhha!" Siis waž need
kõrged wárrawad andsid lahti. Aulik kunn-
ingas astus wálja, rahva wästo üttel-
des: „Waatke, minna ollen teie wallits-
ja!" — Rahvas ðnnistas tedda ja diskas
temma pole. Waatsid úksí silmi temma
peale ja ütlesid immietelledes: „Eks meie
ei olle temma pälset ammogi náinud?" —
Sell temma olli tihti rahva seas kõndinud
ja ilma neist tundmata nende maiades ol-
nud. Ollid tedda agga kunninga teentriks
piddanud. — Kui rahva diskamisse heál-
maddalamaks olli läinud, ldi kunningas
käega nende pole, et piddid kogune waiit
ollema, ja rákis nende wästo nenda: „Ehk

oslete tånnini arwanud, kui olleksid minno
fismad, minno keel, minno uled, minno
fäed ehk jallad, need minno liikmed sit
sadik minno wallitsust teie ülle fordada saat-
nud? Oh ei mitte! mo armsad! waid se
üлем Waim, kes teid tånnini minno läbbi
on truiste juhhatanud, teile armo ja abbi
teinud ja teid ðnnistanud, tedda teie
ei ná mitte, egga temma ei sa teie surre-
likko fismile mitte sel wifil ilmsiks, nenda
kui nüüd mind náte pallest pallesse. Ei
minnagi olle tedda náinud, seest et minno
fismad ei olle ka muud kui surrelikud.
Ehk kuidas arvate? Kas sate kül sedda
tarvust ja digust ja heldust, mis minnust
kideate, fismaga náhha ehk kättega katsta?
Need sammad kolm waimo-andi ollid teis-
liggi, senni kui kõndisin teie hulgast ilma
teie teadmata. Nüüd náte mind kül ja
minno teggomodo; agga se ðnnistamisse
Waim, mis minno läbbi teid wallitses, se